

Mijn muze, Kuranés
en vijftien andere korte verhalen

**MIJN MUZE, KURANES
EN VIJFTIEN ANDERE KORTE VERHALEN**

Mark Groenen

Auteur: Mark Groenen

Coverdesign: Sandy Martin

Coverafbeelding: Fragment of a queen's face, Metropolitan Museum of Art

ISBN: 9789463865579

© Mark Groenen, 2019

Je moet zelf al het zware werk doen, terwijl de muze sigaren zit te roken, bewonderend naar zijn bowlingtrofeeën kijkt en doet alsof hij jou negeert.

- Stephen King, *On Writing*

Kuranos was not modern, and did not think like others who wrote.

- H.P. Lovecraft, *Celephaïs*

INHOUDSOPGAVE

Introductie	5
Mijn muze, Kuranen	20
De wereld van Aisling	42
De cirkel	50
Ogen van de naald	52
Modder	54
God van de wakkere wereld	56
Galts	64
Wintertsaar	78
Herstmonceaux	86
Waterspuwer	100
Het hart van Alma	106
Wereldeinde	122
Kastelenstraat	124
De zoektocht van de vondst	132
Vijf ontmoetingen bij het monument	148
De windtoren	176
Overzicht van wedstrijden en publicaties	220

INTRODUCTIE

De neonkleuren hadden de hemel verlaten. De geur van kruit hing nog in de lucht. Mijn champagneglas was leeg. Het was nieuwjaar. 1 januari, 2016.

‘Heb je nog goede voornemens voor dit jaar?’ vroeg een vriend aan me, terwijl stoomwolkjes zijn mond verlieten. De bekende vraag. De klassieker.

‘Afstuderen,’ zei ik. Een saai, maar eerlijk antwoord (ik studeerde overigens pas in 2018 af voor mijn master of education). Ik voegde hier een tweede voornemen aan toe: ‘En ik wil een boek schrijven.’

Ik twijfelde over het uitspreken van dat laatste goede voornemen. Een boek schrijven was iets dat ik al heel lang wilde. Twee jaar eerder had ik fanatiek geblogd, en sindsdien had ik meerdere malen de eerste pagina’s van *iets* geschreven dat nooit tot voltooiing kwam. Dat laatste was altijd in het geheim, zonder dat iemand ervan wist.

Waarom zo geheimzinnig? Ik wilde niet zo *iemand* zijn. Je kent *ze* wel. *Ze* zijn overal. Mensen die gitaar willen leren spelen, mensen die een marathon willen rennen, en heel veel mensen die een boek willen schrijven. De voorbereidingen gaan goed. Instrumenten worden gekocht, hardloopschoenen zorgvuldig uitgekozen, potloden worden geslepen. En dan... Gebeurt er

niets. Behalve oeverloos lullen over deze hypothetische hobby wordt er niets gedaan, en iedereen weet het. Nu ik het voornemen had uitgesproken had ik geen keus meer. Ik moest gaan schrijven, anders zou ik *zo iemand* worden.

Onwennig schreef ik mijn eerste tienduizend woorden van mijn roman *Edine*. Dit werden er twintig, dertig en tenslotte honderdduizend. Negen maanden lang schreef ik aan dit boek. Na die negen maanden herschreef ik het nogmaals. Het was het enige dat ik schreef. Toen ik klaar was met de eerste redactie viel mijn oog op een wedstrijd voor korte verhalen. Ik had nooit nagedacht over schrijfwedstrijden of het schrijven van korte verhalen.

Ik behaalde met mijn eerste wedstrijd meteen een plek op de shortlist. Dit gaf een gigantische kick, natuurlijk. Sindsdien ben ik met plezier blijven schrijven voor wedstrijden, terwijl ik zocht naar uitgevers voor *Edine* en werkte aan andere grotere verhalen.

Die uitgever heb ik nog steeds niet gevonden. Wel heb ik aangeboden gehad voor selfpublishing vanuit verschillende bedrijven, zowel voor *Edine* als voor andere romans. Vooralsnog heb ik dit afgewezen. Ik miste het “kwaliteitszegel” dat ik graag wilde hebben op mijn werk. Iedereen kan immers selfpubben. Mijn romans houd ik vooralsnog bij me. Na twee jaar wedstrijdschrijven heb ik echter wel veel verhalen geschreven die hoge ogen gooiden bij jury’s en vele tegenstanders achter zich lieten. Sommige zijn voorgelezen in een theaterzalen en anderen zijn gepubliceerd in verhalenbundels. Met deze gedachte bracht ik vijftien van mijn verhalen bij elkaar, plus een nieuw verhaal

speciaal voor deze bundel. Een boekje met mijn verhalen, waarom niet? Ik heb ze met veel plezier geschreven en met veel enthousiasme gewerkt aan deze samenstelling. Ik hoop dat jij, beste lezer, met veel plezier deze verhalen zal lezen.

*

Hieronder volgen korte inleidingen van elk verhaal. Het is niet noodzakelijk om deze te lezen voordat je start aan de bundel. Je kan het zelfs volledig negeren. Ik schreef ze omdat ik, wanneer ik een bundel lees, het zelf altijd interessant vind te ontdekken wat de achtergrond van een verhaal is. Daarnaast kon ik zo iets toevoegen aan deze bundel dat nooit elders is gepubliceerd.

De verhalen staan niet op volgorde van schrijven, waardoor de inleidingen hieronder als geheel geen chronologisch verhaal maken. Aan het einde van het boek staat een lijst met een overzicht van de wedstrijden en oorspronkelijke publicaties van deze verhalen.

*

Mijn muze, Kuranos

Mijn muze, Kuranos (oorspronkelijk *De muze*) is het titelverhaal om verschillende redenen. Allereerst omdat het gaat over een schrijver en zijn muze, wat me een passende opening leek voor een verhalenbundel. Ik schreef dit verhaal in december 2017,

toen ik net de laatste hand had gelegd aan mijn roman *Edine* (al herschreef ik het een jaar later nogmaals). De wedstrijd had als thema “Mijn 2018”, en ik wist zeker dat ik in dit jaar talloze afwijzingen zou ontvangen. Het verhaal is niet autobiografisch. Ik ben niet de hoofdpersoon. Wel hebben we veel overeenkomsten, hij en ik. Onze huizen lijken vergelijkbaar, we geven beiden geschiedenisles op een middelbare school, we hebben beiden een miniatuurzwaardje als brievenopener en onze boekenkasten hebben dezelfde boeken op de planken. In het verhaal heb ik Stephen Kings *On Writing* een bijzonder plekje gegeven. Het is het enige boek dat ik ooit over schrijven las, en ik heb nooit meer een ander boek over schrijven willen lezen. De verschijning van Kuranes is geïnspireerd op de manier hoe King de muze in zijn boek omschrijft. Ik kan het boek niet genoeg aanraden aan iedereen die de pen wil op pakken, zelfs als je geen King fan bent.

De tweede reden waarom ik dit verhaal koos als het titelverhaal is omdat het de hoogste prijs heeft gewonnen van alle verhalen uit deze bundel (al iets zoiets moeilijk meetbaar, natuurlijk). Sweek is een internationaal schrijfplatform. Sommige van hun wedstrijden worden hierdoor niet alleen in het Nederlands uitgeschreven, maar ook in andere talen. Ik had een halfslachtige poging gedaan om het verhaal te vertalen naar het Engels, maar aangezien ik vertalen erg saai vind maakte ik dit nooit af. Toen ik in januari in Mumbai kwam voor mijn werk kwam hier verandering in. Ik raakte bevriend met Komal, een collega van de school met wie we uitwisselden. Zij wilde graag wat van mijn werk lezen, maar mijn Engelstalige aanbod was

schaars (om over mijn Hindi nog maar te zwijgen). Toen ik uit India terugkeerde vertaalde ik het verhaal voor haar en, aangezien de wedstrijd nog liep, stuurde ik het in voor de Engelse “My 2018” wedstrijd. Tot mijn verbazing won ik de wedstrijd niet mijn originele versie, maar met mijn vertaling (de Nederlandse versie won een plek op de shortlist). Hiermee versloeg het verhaal ruim vijfhonderd andere inzendingen.

De wereld van Aisling

In mei 2017 zag ik steeds vaker in mijn facebookfeed reclames van een bedrijf dat zich Sweek noemde. Ik negeerde het aanvankelijk, zoals ik eigenlijk andere reclames negeer. Toen ze adverteerden met een schrijfwedstrijd zwichtte ik en klikte op de link. Het thema van de wedstrijd was “Unbelievable Tales”. Een thema dat zo ruim was dat ik het amper een thema vond. Ik had tijd, een idee en niets te verliezen. Ik schreef mijn eerste korte verhaal ooit, en behaalde hiermee een plek op de shortlist. Dat smaakte naar meer.

In *De wereld van Aisling* wilde ik een scheppingsverhaal schrijven. Ik heb altijd genoten van deze verhalen, ongeacht de cultuur van herkomst, en ik wilde hier mijn eigen draai aan geven.

De epiloog, *De wereld van Aidan*, was oorspronkelijk geen deel van dit verhaal (en is daarmee technisch gezien het zeventiende verhaal van deze bundel). Ik schreef het voor de eerste microfictiewedstrijd van Sweek. Hier worden schrijvers uitgedaagd een verhaal te schrijven van 200 woorden (in latere

wedstrijden werden dit er 250) waarin één specifiek woord moest worden gebruikt. Het woord van de wedstrijd in kwestie was “droom”. Hoewel *Aisling* (Keltisch voor droom) klaar was, was het onderdeel van een groter verhaal, en merkte ik van lezers dat ze niet altijd begrepen wat ik bedoelde. *Aidan* won de wedstrijd en werd het openingsverhaal van *Het Sweek Zeer Korte Verhalenboek*. Hoewel het op zichzelf stond, was het eigenlijk altijd al een vervolg.

Het verhaal van *Aisling* en *Aidan* werd uiteindelijk een roman van 80.000 woorden, getiteld *De werelden van Aisling en Aidan*. Het won een plek op de longlist van de enorme “MoonYA” wedstrijd van Uitgeverij Moon, maar het verhaal heeft nooit helemaal gewerkt heeft voor me. Wellicht maak ik het ooit nog eens af.

De cirkel, Ogen van de naald en Modder

In de inleiding van *De wereld van Aisling* vermeldde ik dat de epiloog *Aidan* geschreven was voor een microfictiewedstrijd. Deze wedstrijd werd een maandelijks fenomeen, waar ik een tijd lang aan mee heb gedaan voordat ik het beu werd. Negen van deze verhalen zijn gepubliceerd in verschillende bundels, maar ik neem er drie van op in dit boek. *De cirkel* had als thema “dans”, *Ogen van de naald* had als thema “licht”. *Modder* werd oorspronkelijk geschreven voor de Engelse wedstrijd met als thema “coffee” onder de titel *Tommy's Coffee*. Later, toen het maximaal aantal woorden 250 werd in plaats van 200, herschreef

ik het verhaal voor de wedstrijd met als thema “brief”, waar het de Engelse shortlist haalde onder de titel *Mud*.

God van de wakkere wereld

Goden en dromen zijn favoriete thema's van me. Voor de wedstrijd “Geen droom te ver” van uitgeverij Adoremi scheef ik over lucide dromen. De jury was erg enthousiast over het verhaal, maar had moeite met de expliciete thema's in de tekst. Bloed en drugs waren prima, maar de seksuele elementen waren te heftig voor het brede publiek, zo stelden zij. Het blijft vreemd dat we moord in een verhaal minder schokkend vinden dan een vrijpartij. Om het gepubliceerd te krijgen in de bundel ging ik akkoord met de wijzigingen. De versie in deze bundel, echter, bevat de oorspronkelijke tekst.

Galts

In 2011 speelde ik de videogame *Bioshock*. Ik werd meteen verliefd op de onderwaterstad Rapture en het verhaal van het spel. Het duurde niet lang voordat ik het internet afspeurde naar artikelen en youtube videos met extra informatie. Hier leerde ik dat het spel geïnspireerd was op het werk van Ayn Rand en haar objectivistische filosofie. Ik bestelde haar twee bekendste boeken, *Atlas Shrugged* en *The Fountainhead*, en las deze. *Atlas* nam ik met me mee naar New York, waar ik het las in onze hotelkamer aan Central Park, en natuurlijk in het park zelf. Het was de perfecte locatie om het boek te lezen, niet alleen omdat

het boek zich voor een groot deel afspeelt in NYC, maar ook omdat ik er veel van de Art Deco kon zien die verbonden was met het werk. In de game *Bioshock* is de gehele stad Rapture in deze stijl gebouwd. Dit gaf mijn bezoek aan het Rockefeller Center (met Atlasbeeld voor de deur) en het Empire State Building net wat extra smaak.

Wat de boeken zelf... Ze zijn moeilijk aan te raden, al zijn ze niet zo slecht als veel mensen beweren. *Atlas* is veel te lang. *The Fountainhead* is het betere boek, maar de hoofdpersoon stond me niet aan. Tot slot is er natuurlijk de filosofie van het objectivisme. Voor mijn mening hierover verwijs ik naar het avontuur van Frank in *Galts*.

Dit verhaal schreef ik voor de “Achterblijvers” wedstrijd van Godijn Publishing, en werd gepubliceerd in de gelijknamige bundel. Veel van de recensenten benoemden dit verhaal specifiek bij hun bespreking van de bundel. Het mooiste commentaar was: ‘Als dit verhaal zou worden uitgewerkt tot volledige roman, dan zou ik het zeker lezen.’ Wie weet, ooit...

Wintertsaar en Herstmonceux

Ik schreef deze twee verhalen kort na elkaar, en besepte pas na het schrijven van het tweede verhaal (ik weet niet meer welke eerst kwam), dat ik voor beiden hetzelfde concept had gebruikt. Het thema voor *Wintertsaar* was zomer, en ik schreef over een eindeloze winter. Het thema voor *Herstmonceux* was “Nachtwakers” en ik schreef over een eindeloos lange dag.

Gelukkig houden daar de vergelijkingen op en had ik niet twee keer hetzelfde verhaal geschreven.

Waterspuwer

Ik had een waanzinnige drukke maand gehad. Ik was naar Glasgow geweest met mijn tweedejaarsleerlingen en was na een weekend thuis naar East-Sussex vertrokken met de eerstejaars. Thuisgekomen van de werkreizen vertrok ik al snel met mijn vriendin naar Helsinki en Tallinn voordat ik met vrienden naar Riga ging. Heel meelijwekkend allemaal, ik weet het. Ergens tussen het vliegen, treinen of boten door tippte iemand me over “Grote Lowlands Schrijfwedstrijd” met festivalkaartjes en een publicatie als prijs. Super tof, maar ik had geen tijd om iets nieuws te schrijven voordat de deadline verstreek. Ik opende de map op mijn computer met verhalen en vond *Waterspuwer*, dat ik ooit eerder zonder succes voor een wedstrijd inzond. Ik was nooit echt fan van het verhaal, maar sommige lezers waren dat wel. Ik schreef 157 extra woorden, waarin ik een paar zaken net wat meer verduidelijkte, en stuurde het op zonder enige verwachtingen. Hoewel ik nooit kaartjes voor het festival won, werd het verhaal een van de twintig verhalen die uit de meer dan vierhonderd inzendingen werd gekozen voor publicatie. Moraal van deze vertelling: gooi nooit een verhaal weg.

Het hart van Alma

‘De wereld van een grijze klever is klein: geen avontuur, geen nieuwe uitdagingen.’ Aldus de omschrijving van de Grijze Klever wedstrijd. Ik schreef het verhaal van Freek Peeters, biologiedocent. In het onderwijs zijn er veel van deze klevers. Ik zie ze elke dag. Mensen die eindeloos lang op dezelfde school blijven plakken. Sommigen uit liefde, anderen uit gemakzucht. Sommigen zijn veertig jaar lang ijzersterke docenten, anderen zijn twintig jaar geleden al uitgecheckt. En Freek? Tsja. Freek heeft zijn eigen redenen...

Wereldeinde

Voor de derde editie van de schijfwedstrijd “55 woorden” schreef ik dit verhaal van... Vijfenvijftig woorden. Dat is inclusief titel. Meer zeg ik er niet over, want dan wordt de uitleg al snel langer dan het verhaal zelf. Sterker nog, dit stukje tekst is nu precies even lang als het verhaal (inclusief de titel).

Kastelenstraat

Ik had nooit iets met Blink 182, tot ik ze zag spelen op Rock Werchter 2017. Toen ik later dat jaar Halloween in Londen vierde, in de World’s End Pub met uitsluitend rock/metal/punk muziek uit de “zeroes” kregen hun nummers elke keer de zaal helemaal los. Sindsdien ben ik, bijna twintig jaar na hun piek, naar de band gaan luisteren. Hun meest recente album, *California (Deluxe Edition)*, werd meteen een van mijn favorieten. Toen de

wedstrijd “Mijn Straat” door Sweek en Trouw werd uitgeschreven wist ik meteen dat het wilde baseren op het refrein van het nummer *Parking Lot*: ‘Fuck this place, let’s put up a parking lot.’

Het duurde even voor ik de juiste toon had gevonden, want aanvankelijk was het een veel te cynische en onvriendelijke tekst. Dit werkt uiteraard prima voor het punklied, maar het maakt voor een zure leeservaring. Ik schrapte het puberale nihilisme en vond gelukkig juiste toon. Dat ik de wedstrijd niet won verbaasde me niets: de winnende verhalen zouden worden voorgelezen aan bejaarden tijdens de Nationale Voorleeslunch. Niemand zou die arme mensen moeten laten luisteren naar een verhaal dat draait om het vernietigen van een verleden – en dat hebben ze gelukkig ook niet gedaan.

De zoektocht van de vondst

Ik schreef dit verhaal voor de Eindhovense Schrijfwedstrijd 2018, dat als thema “Geschiedenis” had in de zomervakantie van datzelfde jaar. Het idee voor het verhaal was al veel ouder dan deze wedstrijd. In mei 2017 bezocht ik München, waar ik het verhaal *Neverwhere* van Neil Gaiman (mijn favoriete auteur, samen met Murakami) las. In het verhaal verdwijnt hoofdpersoon Richard Mayhew in London Below. In dit ondergrondse Londen zijn veel van de elementen in de Engelse hoofdstad letterlijke manifestaties. De wijk Blackfriars zijn daadwerkelijke zwarte fraters, het hotel Angel Islington is een engel genaamd Islington, enzovoorts. Mijn onmiddellijke

gedachte tijdens het lezen van dit boek was dat dit concept ook voor Eindhoven zou kunnen worden uitgevoerd. Eenmaal terug uit München scheef ik dit verhaal echter nooit... Tot ik deze wedstrijd zag.

Neverwhere was dus een belangrijke inspiratie voor mijn verhaal, maar er zijn echter genoeg verschillen. Waar in Gaimans verhaal veel van zijn London Below personages fictief zijn, wilde ik de mijne verbinden aan de geschiedenis van Eindhoven. Tijd moest een belangrijke rol spelen in mijn verhaal. Door ieder Eindhoven-personage in zijn of haar tijd te bevriezen zou ik de lezer ontzettend veel kunnen vertellen over de historie van Eindhoven.

Tijdens de uitreiking in het Natlab Eindhoven werd een deel van het verhaal voorgelezen, werd ik kort geïnterviewd en moest ik op het podium wachten samen met mijn vier concurrenten op de uitslag. Ik won niet, maar mijn verhaal kreeg de tweede plek in de bundel *De perfecte kluisroef*.

Vijf ontmoetingen bij het monument

Dit verhaal schreef ik in het Engels voor de feministische wedstrijd "Her Story". Ik was net teruggekeerd uit Mumbai en had mijn leerlingen, ter voorbereiding op hun uitwisseling, zich laten verdiepen in India. Gearrangeerde huwelijken waren een onderdeel van het vooronderzoek. Het verhaal won geen plekje in deze wedstrijd, maar ik stuurde het nogmaals in voor de Harland Awards Verhalenwedstrijd van 2018. Hier veroverde het de dertiende plek, wat een alleraardigst resultaat is voor de

grootste fantasy/scifi/horror/magisch realisme wedstrijd van Nederland. De stad, het park en het monument worden nooit specifiek aan een locatie toegewezen (en bestaan ook niet), maar ik was blij te lezen in het juryrapport dat de Indiase invloeden merkbaar waren.

De windtoren

Dit is het enige verhaal dat niet is ingezonden voor een wedstrijd. Een bonusverhaal voor deze bundel, als het ware.

Ik schreef het verhaal wel voor een competitie waarvan ik wist dat ik de deadline niet zou halen. Toch was het belangrijk dat ik dit verhaal afrondde. Niet alleen omdat ik geïnspireerd was door de reis (vanaf het moment dat ik een windtoren zag wist ik dat ik er iets over moest schrijven), maar ook omdat ik het hele kalenderjaar 2019 nog geen nieuw verhaal had geschreven omdat ik druk was met ander schrijfwerk. Dit verhaal moest me terug in de ring krijgen, als het ware.

De reden dat ik de deadline niet haalde, was omdat ik zelf door Iran reisde. Het verhaal is geïnspireerd op deze reis. De locaties uit het verhaal heb ik bezocht en net als de hoofdpersoon leerde ik veel van mijn gids Saba. Omdat verhaal fictief is heet de gids in het verhaal Sahar. Deze Perzische naam leek het meest op die van mijn gids. Toen ik Saba maanden na mijn Iranreis vertelde over het verhaal, vertelde ze dat Sahar de naam is van haar zus. Een grappig toeval.

*

Hoewel ik altijd schrijf met de intentie om te winnen – als je meespeelt, speel dan serieus – zou ik het nooit doen als ik niet ontzettend veel plezier beleefde aan het schrijven. Schrijven voor wedstrijden is een toffe uitdaging. Door de verschillende thema's, wordcounts en restricties heb ik verhalen kunnen vertellen die anders nooit het licht hadden gezien. Ik hoop dat ze in de smaak vallen.

Mark Groenen

